

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν... 45
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

Ἀρχαῖος διδάσκαλος εἶπεν ἡμέραν τινα εἰς κληρικὸν ὅστις ἤλθε νὰ ἐξετάσῃ τὸ σχολεῖόν του, «πιστεύω ὅτι τὰ παιδιά γινώσκουσι τὴν κατήχησιν λέξιν πρὸς λέξιν» ἀλλὰ τὴν ἐννοοῦσι; τοῦτο εἶναι τὸ ζήτημα», εἶπεν ὁ κληρικός.

Ὁ διδάσκαλος ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν εὐσεβάστως, καὶ ἤρχισεν ἡ ἐξέτασις. Μικρὸς παῖς ἐπανελάβε τὴν πεμπτην ἐντολήν.— «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.»— καὶ ἐρωτήθη νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἀντὶ νὰ πράξῃ τοῦτο, ὁ μικρὸς ἐρυθριάσας ἱκανῶς, εἶπε σχεδὸν ψυθιρίζων: Χθές, κύριε, ὠδήγησα τινὰς παραδόξους ξένους εἰς τὸ βουνόν. Οἱ λίθοι κατέκοψαν τοὺς πόδας μου, καὶ οἱ ξένοι εἶδον αὐτοὺς αἰμάσσοντας, καὶ ἔδωκαν ὀλίγα χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσω ὑποδήματα. Τὰ ἔδωκα εἰς τὴν μητέρα μου, διότι καὶ αὐτὴ δὲν εἶχεν ὑποδήματα, καὶ ἐνόμισα ὅτι ἡδυνάμην νὰ βαίνω γυμνόπους ἐγὼ παρὰ αὐτῇ. Ὁ κληρικὸς ἐφάνη λίαν εὐχαριστηθεὶς καὶ ὁ γηραιὸς διδάσκαλος ἡρέμα παρετήρησεν: ὁ Θεὸς δίδει ἡμῖν τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ.

Η ΕΜΜΑ ΛΙΣΣΑΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Περιγραφοῦ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν Ἰουδαίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 17)

Ὁ Ἐλιέξερ Λίσσαυ ἀπέδειξε διὰ τὸ θετὸν αὐτοῦ τέκνον βυθμὸν τρυφερότητος ἀσυνήθῃ ὅπως εἰς τὴν ἐρχομὴν αὐτοῦ φάσιν, καὶ καθεκάστην ἀξάνουσαν,

ἕωσού ἢ πρὸς τὴν Ἐμμαν στοργὴ αὐτοῦ κατέστη τὸ κυριεῦον πάθος ἐν διανοίᾳ ἀείποτε διατελοῦσα εἰς βίαια ἔπακρα. Ὁ τρόπος τῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς, ὅταν θὰ ἤρχετο ὁ καιρὸς νὰ λάβῃ τοιαύτην, κατέχευε τὴν σταθερὰν αὐτοῦ προσοχὴν καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη καὶ ἀπέριψε πολλὰ σχέδια, ἐπὶ τέλους ἐσαχημάτισε, καὶ διέγραψεν ἐν ὑπομνήματι, ἰδιαιτέρον σύστημα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Αἱ Ἰουδαῖαι γυναῖκες τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἦσαν ἐξαίρεσις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀνθῆς, σχεδὸν καθολοκληρίαν ἀπαίδευται καὶ περιήλθεν εἰς ἐντελῆ ἐξευτελισμὸν. Ἡ Βιολέττα καὶ ἡ Ἰουλία, προαπεφάσισεν οὗτος, δὲν ἔπρεπε νὰ λάβωσι τὴν διεύθυνσιν τῆς μαρφώσεως τῆς διανοίας τῆς εὐνοουμένης του, ἥτις, εἶδει νὰ ὑπερβῇ πᾶσαν γυναῖκα τῶν ἡμερῶν τῆς κατὰ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις, καὶ νὰ καταστῇ ἀνωτέρα κατὰ πολὺ τῆς ἐξυμνουμένης μητρὸς τῆς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον σχολεῖα θηλέων παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν θησαυρὸν αὐτοῦ τοῖς χριστιανοῖς οὐδὲ κἂν τὴν ἰδέαν συνέλαμβανε, διότι οὐ μόνον ἐμίσει αὐτοὺς, ἀλλ' ἐπεθύμει ὅπως αὐτῇ, εἰ δυνατόν, διατελέσῃ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεώς των ἕωσού ὁ χρόνος στερέωσῃ καὶ κρατύνη τὰς θρησκευτικὰς αὐτῆς ἀρχὰς ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ τελετουργικῷ. Ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ καθημερινὸς αὐτῆς διδάσκαλος καὶ φύλαξ τῶν ἀναπτυσσομένων λογισμῶν τῆς οὕτω δὲ θὰ εἶχε πάντοτε παρ' αὐτῷ πλάσμα τοῦ ὁποίου ἡ διάνοια, διαπλασθεῖσα παρ' αὐτοῦ, θ' ἀντήμοιβε τὰς προσπαθείας του δι' ὑπακοῆς, εὐγνώμονος σεβασμοῦ καὶ ταπεινότητος αἰσθήματος. Τοιαύτη ἦτο ἡ φαντασιώδης θεωρία τοῦ Ἐλιέξερ Λίσσαυ, τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὁποίας αἱ ἐπόμεναι σελίδες θέλουσι πληρέστατα διαγράψαι.

Κατὰ τὸ ὑποδειχθὲν σύστημα ἡ Ἐμμαν ἐδιδάχθη ν' ἀναγινώσκῃ ἐλευθέρως τὴν ἀγγλικὴν ὑπὸ τοῦ παπποῦ τῆς, ἀλλὰ ἐν τοσοῦτῳ μικρῇ ἡλικίᾳ ὥστε ἡ μνήμη αὐτῆς, καίτοι λίαν στεγανὴ, δὲν ἠδύνατο ἐν ὥρι-

μωτέρα ηλικία να επανέλθει εις αυτήν. Η 'Ιουλία υπερείχε εις πᾶν εἶδος χειροτέχνηματος, εἴτε χρησίμου εἴτε πρὸς ἄπλην διακόσμησιν, καὶ ἐδίδασκε καθ' ἑκάστην τὴν ἀνεψίαν τῆς· πρῶτα ἦν τε καὶ ἐσπέραν ἡ Ἔμμα τακτικῶς ὠδηγεῖτο εἰς τὰ δωμάτια τῆς Λεΐλας, ὅπως ἡ γηραιά εὐσεβὴς γυμνάσῃ αὐτὴν ἐν τῇ καθημερινῇ συνήθειᾳ τῆς λαοσεύς καὶ προσευχῆς, κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν ἔθρονον. Ἡ προκεχωρηκυῖα ηλικία τῆς Λεΐλας καὶ ἡ ἐπιβάλλουσα σοβαρότης τῶν λόγων αὐτῆς ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις, σὺν τῇ σημαντικότητι τοῦ ἀντικειμένου, ἐπνήγγον σοβαρῶς ἐπὶ τοῦ νοῦς τῆς Ἐμματος, καὶ ἐπλήρουν τὴν νεαρὰν αὐτῆς καρδίαν σεβασμοῦ καὶ φόβου πρὸς τε τὸ Ἵψιστον καὶ τὸ σχεδὸν μὴ γήινον δὲ ὅπερ τοσοῦτον ἀκριβῶς καὶ πιστῶς τὴν ἐδίδασκεν. Ὅτε δὲν εἶχε τοιαύτην ἐνασχόλησιν ἡ Ἔμμα ἐφυλάσσετο παρὰ τῶν ἀγρόπων συγγενῶν τῆς, καὶ ὅλος ὁ χρόνος αὐτῆς, εἴτε ἀναγινωσκούσης, εἴτε ἐραζομένης, εἴτε ἀναπαυομένης διήρχετο ἐνώπιον αὐτῶν. Ἵπνρῆται καὶ παῖδες ἀπειμακρόντο ἀπ' αὐτῆς, πᾶσα παιδικὴ ἐλαφρότης ἢ συνήθεια μετὰ προσυχῆς καὶ ἀμέσεως ἀπεκρούετο, καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς πάντοτε συνδιελέγοντο μετ' αὐτῆς μετὰ σοβαρότητος καὶ φρονήσεως. Ἰπὸ τοιούτων περιστοιχομένη περιστάσεων, αἱ ἔξεις καὶ ἀσχολίαι αὐτῆς ἦσαν ἀσυνήθεις εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς, καὶ ἡ διάνοια αὐτῆς ἤρχιζε ν' ἀναπτύσσεται ἐν ἡλικίᾳ ἐν ἣ πολλοὶ παῖδες ἀπολαύουσι τῶν ἀθῶων καὶ ἀπλῶν διασκεδάσεων εὐτυχούς καὶ ἀσκέπτου βίου. Τὴν περίοδον ταύτην τῆς ὑπάρξεως οὐδέποτε αὐτὴ ἐγνώρισε.

Ὅταν ἡ Ἔμμα συνεπλήρωσε τὸ τέταρτον ἔτος, ὁ Ἐλιέζερ ἐδώρησεν αὐτῇ μίαν παλαιὰν Γραφὴν εἰς τὸ ἀγγλικόν. Ὁ τρόπος καὶ ἡ ὁμιλία αὐτοῦ ὅταν ἔθεσε τὸ πρῶτον τοῦτο μέρος τοῦ πολυτίμου κειμηλίου ἐν ταῖς ἡρσιν αὐτῆς ἦσαν ἐξόχως ἐπιβλητικὰ καὶ σοβαρά. «Δίδω σοι, εἶπεν οὗτος, φιλάτη μου Ἔμμα βιβλίον, οὐ ἡ ἀξία εἶναι ἀνεκτίμητος. Πρέπει νὰ τὸ μελετᾷς καθ' ἑκάστην μετὰ βαθείας προσυχῆς, διότι τὸ ἱερὸν αὐτοῦ περιεχόμενον εἶναι λίαν σπουδαῖον ὡς περιέχον τὸν ἱερὸν ἐκείνῳ νόμον, εἰς τὴν ἀπαρέγκλιτον ὑπακοήν τοῦ ὁποίου κατὰ πάσας τὰς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ, δύναται μόνον νὰ ἀσφαλισθῇ ἡ αἰωνία σου εὐδαιμονία. Γινώσκω ὅτι τινὲς τῆς οἰκογενείας ἡμῶν σε νομίζουσι παραπολὺ νέαν νὰ σοὶ ἐμπιστευθῇ τις τὸ κειμήλιον τοῦτο, ἀλλ' ἐγὼ διέπρασκα τὸν νοῦν σου, προσέθηκα ὑπερηφάνως, καὶ γινώσκω κάλλιστα τὰς δυνάμεις σου, ἔχω δὲ τὴν ὑπερηφάνίαν νὰ εἶπω ὅτι ἡ γηραιά μου ἡλικία δὲν στερεῖται γνώσεως τινος τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἔχω τὴν δυνάμιν νὰ μεταδώσω». Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λόγοι τοῦ Ἐλιέζερ Δίσσου δίδοντος τὸ ἱερὸν βιβλίον εἰς τὴν ἐγγονήν του, ἐναντίον τῆς γνώμης τῆς μητρός τῆς, πρὸς ἣν ὑπέδειξε τὸν σκοπὸν του κατὰ τὴν ἐτησίαν αὐτῆς ἐπισκεψιν.

Οἱ λόγοι τοῦ Ἐλιέζερ ἐποίησαν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς διανοίας τῆς Ἐμματος, ἀνέγνωσε τὴν βίβλον

τῆς μετὰ ζωηρᾶς προσυχῆς, καὶ ταχέως ἐγκατέλειψε πᾶσαν ἄλλην ἐνασχόλησιν, καὶ παρήτησε πᾶν εἶδος ἀναψυχῆς, καίτοι περιορισμένον, ὅπως κατὰ βρώσῃ τὸ πολυτίμον περιεχόμενον τοῦ ἐμπνευσμένου βιβλίου. Ὁ Ἐλιέζερ εἶδε μετ' ἱκανοποιήσεως τὴν σύντονον μελέτην τῆς εὐνοουμένης του καὶ θερμῶς ἐνεθάρρυνε τὴν ταχείαν αὐτῆς πρόοδον ὅταν εἶδε ταύτην ἀποστηθίζουσαν ὀλόκληρα κεφάλαια, ὀλίγον προβλέπων τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ὅπως ἄγνων ὅτι ἐχορησίμωσεν ὡς ὄργανον εἰς τὰς χεῖρας Ἐκείνου ὅστις δύναται νὰ τρέψῃ καὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ μᾶλλον ἀσημαντα πρὸς ἐξυπνρήτησιν τοῦ ἰδίου σκοποῦ.

Εἰς τὴν Ἔμμαν ἐπιτρέπετο νῦν νὰ κρίσται κατὰ τὰς ἑσπερινὰς συναθροίσεις, καθ' ἃς ἀπέκτεσε τὴν ἕξιν σιωπηρᾶς προσυχῆς εἰς ὅ,τι συνέβαινε περὶ αὐτὴν τοῦτο δὲ ὑπῆρξε λίαν χρήσιμον μετέπειτα. Καθημένη ἐπὶ χαμηλοῦ βάθρου, μετὰ τὴν Γραφὴν ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐπρόσεχεν εἰς τὰ διάφορα κείμενα τὰ μνημονεύμενα καὶ ἐνότι ἐξηγουόμενα ὑπὸ τῶν ῥαββινῶν ἐν ταῖς συζητήσεσιν αὐτῶν, καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν σημειώσιν τῶν διαφόρων τούτων χωρίων ἐντὸς τοῦ νεοαποκτηθέντος θησαυροῦ πρὸς μεγίστην τέρψιν τοῦ πάππου αὐτῆς καὶ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συναδέλφων. Ὁ Σολομὼν Δίσσου παρίστατο νῦν συνεχέστερον κατὰ τὰς συνεδριάσεις ταύτας, ἀλλὰ σπανίως ἦτο πλείοτερον ἢ ἀκροατῆς, ἦτο δὲ φανερόν ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦτον ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐμφανισαίας του ἐν μέσῳ κύκλου τοιοῦτου ἀσυμβιδάστου πρὸς τὸν εὐρὺν αὐτοῦ νοῦν.

Ἔτερον ἔτος παρήλθε καὶ εὖρος τὴν Ἔμμαν ἔτι ἀσχιολομένην εἰς τὴν βίβλον αὐτῆς, ἥτις ἤρξατο νὰ παραγγίλῃ ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς διανοίας αὐτῆς ὅπως ἀκατανόητον εἰς τοῦς περὶ αὐτὴν. Βαθεῖα αἰσθητικὴ ἐσωτερικῆς ταπεινώσεως ἐνετύπωσε τὴν καρδίαν τῆς, καὶ ἐπέχυσεν εἰς τὸ μέχρι τοῦδε ἤσυχον πνεῦμα τῆς λύπην· καίτοι δὲ ἀπηλλαγμένη ἐξωτερικῶν πράξεων ἁμαρτίας, ἡ πεποιθήσεως ὅτι ἦτο παραβάτης ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὥστε ἐφοβείτο νὰ μὴ μόνον οὐδὲ μίαν στιγμὴν, καὶ σταθερῶς παρεκάλει τοῦς φίλους τῆς νὰ τῇ εἰπῶσι τι πρέπει νὰ πράξῃ ἵνα σωθῇ. Ὁ πάππος τῆς, ἔντρομος τὴν ἐστέρησε τῆς Γραφῆς, καὶ ἐζήτησε νὰ διασκεδάσῃ τὸν νοῦν τῆς, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ δὲν ἦσαν ἐπιτυχεῖς· ἡ στενοχωρία ἢ ἡ ἀποστέρησις τοῦ ἱεροῦ βιβλίου ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν, παρεκίνησεν αὐτὴν ταχέως νὰ τὸ ἐπαναδώσῃ, καὶ τὸ πρῶτον μάθημα ὑποκρίσεως παρὰ τῆς Ἐμματος ἦτο νὰ φανῇ εὐθυμοτέρα καὶ νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν τῆς, ὅπως κρατήσῃ τὸ πολυτίμον κειμήλιον, καίτοι ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ προφανῶς πῦξανε τὸν τρόπον τῆς. Βεβαίως τὰ αἰσθήματα ταῦτα, ἐνεργούντα τοσοῦτον ἰσχυρῶς ἐπὶ τοσοῦτον νεαρᾶς διανοίας, ἦσαν αἱ ἐπενέργειαι τοῦ Αἰωνίου Πνεύματος· καίτοι, ὡς τὸ νῆπιον Σαμουὴλ, ἡ Ἔμμα δὲν τὸ ἠνόει οὐδὲ ἐγίνωσκε τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου.

Περὶ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ Ἰουλία Δίσσου ἐγένετο

ἡ σύζυγος ἐξόχου καὶ πλουσίου Ἰουδαίου· ἡ καρδία τῆς ἀπεστρέφεται τὸ συνοικέσιον τοῦτο, ἀλλ' ἀδυνατοῦσα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν αὐθαίρετον τοῦ πατρὸς αὐτῆς διάθεσιν, ὑπέκυψε εἰς τὴν παράκλησιν του, ἢ μᾶλλον προσταγὴν του, καὶ μετ' αὐτὸν πολὺ ἀνώδευσε τὸν σύζυγον αὐτῆς εἰς τὴν κητοικίαν αὐτοῦ ἐν Δεβονοσχάιρ, στίλβουσα ἐκ νυμφικῆς λάμπσεως, ἀλλὰ μετὰ καρδίαν πιεζομένην ἐκ προσδοκιῶν τὰς ὁποίας ὀλίγοι παρελθόντες μῆνες ἐπεκύρωσαν.

Συνδυασμὸς περιστάσεων, καθ' ἑαυτὰς ἐξόχως ἀπλῶν, ἀλλ' ἐν ταῖς συνεπειαῖς αὐτῶν λίαν σπουδαίων, ἔθηκαν νῦν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἐμματος τὸ δεύτερον μέρος τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς ἐν ᾧ κηρύσσεται τὸ ὄνομα ὅπερ εἶναι ὑπεράνω παντὸς ὀνόματος ἢ ἀποκάλυψις δὲ αὐτὴ προῤῥιστο νὰ λάβῃ χώραν ὑπὸ τὴν στέγην ἐκείνου ὅστις ἦτο τόσον ἐχθρὸς τοῦ Σωτῆρος ὅσον ἕκαστος ἐκ τῶν κραυγασάντων, Σταύρωσον αὐτόν.

Ἰπὸθεσις σπουδαία ἠνάγκασε τὸν Ἐλιέζερ Δίσσου νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους, ἐνθα διέμεινε μῆνας τινὰς, καὶ οὐδὲ κἄν εἶχε φθάσῃ εἰς τὸν πρῶτον ὅρον, ὅτε σοβαρὰ ἀδιαθεσία περιώρισε τὸν σύζυγον αὐτοῦ εἰς τὰ δωμάτια τῆς, οὐδὲ ἠδυνήθη νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ εἰμὴ μετὰ τινὰ χρόνον ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς του. Ἡ Λεΐλα ἐγκατέλειψε τὴν μόνωσιν αὐτῆς ὅπως ἐπαγγελθῆ τὴν κλινὴν τῆς θυγατρὸς τῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἀδιαθεσία, καὶ τοὶ διαρκῆς, δὲν ἐθεωρήθη καὶ ἐπικίνδυνος. Αἰμάρματα αὐτῆς δὲν ἐνόμιζον πρέπον νὰ κρατῶσι σταθερῶς τὴν Ἔμμαν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς ἁγιονοῦς, πρὸ πάντων ἕνεκα τοῦ λόγου τῆς μελαγχολίας αὐτῆς· αὐταὶ ἐπαμένως, ὅπως διασκεδάσῃ τὸν νοῦν τῆς ἐπέτρεψαν αὐτῇ νὰ μεταχειρισθῇ τὸν καιρὸν τῆς ὡς ἠρεσκεν αὐτὴ Αἰ στιγμαὶ αὐταὶ τῆς ἀπεριόριστου ἐλευθερίας, τὰς πρῶτας ἃς ποτὲ ἐδοκίμασε, θὰ ἦσαν ἀληθῶς θελητικαὶ· ἂν μὴ συνωδεύοντο ὑπὸ τοῦ τρόμου ὅστις κατελάμβανε αὐτὴν ὅτε ἀφίνοτο μόνον, καὶ τῆς ἰδέας ἡτικα σταθερῶς ἐθεσάζετο τὴν φαντασίαν τῆς, ὅτι ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν τῆς ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν ἐκαρτάδοκει νὰ τὴν καταστρέψῃ. Κρύπτουσα ὁμοίως τὰ αἰσθήματα αὐτῆς, διήρσε τὸν καιρὸν μεταξὺ τοῦ κήπου καὶ τῆς εὐρείας βιβλιοθήκης τοῦ πάππου τῆς, ἐνθα ἐπροσπάθει νὰ διασκεδάσῃ τοῦς λυπηρῶς αὐτῆς λογισμοὺς· ἐξετάζουσα τὰς εἰκόνας τῶνου τινος περιηγήσεων τὸν ὅποιον ἐδυνήθη νὰ φθάσῃ.

Ὅπως ἐνησυχόλειτο πρῶτα νὰ ἀναβάσῃ δύο βραθυμίδας νὰ φθάσῃ ἀσυνήθως μέγα βιβλίον περιηγήσεων, διέκρινε κεκρυμμένον ὁπισθεν αὐτοῦ μικρὸν βιβλίον, τὸ δέσιμον καὶ χρύσωμα τοῦ ὁποίου ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν αὐτῆς, ἕνεκα τῆς στενῆς ὁμοιότητος πρὸς τὴν πολυτίμον αὐτῆς Γραφὴν. Ἐγκαταλείπουσα τὸ βιβλίον τὸ ὅποιον ἐζήτησεν ἕνεκα τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ εἰκονογραφίων, ἐκάθισε νὰ ἐρευνήσῃ τὸ νέαν αὐτῆς ἀπόκτημα, καὶ ταχέως εἶδε ὅτι δὲν ἦτο Γραφή, ἀλλὰ σύγγραμμα ὅπως ἕνον πρὸς αὐτὴν. Ἐξοικειωθεῖσα καὶ ἀγαπῶσα τὴν γλῶσσαν τῆς Γραφῆς, τοῦτο κῦχρησθη νὰ εὕρῃ βιβλίον γεγραμμένον μετὰ τὸ

ἕφος ἐκεῖνο, καὶ ταχέως ἔλαβε μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ. Ὁ χρόνος αὐτῆς δὲν διηρέτο πλέον, πᾶσα στιγμὴ ἀναπαύσεως ἀφιερῶθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ νέου τούτου προσφιλοῦς βιβλίου, καὶ ἀδιακόπως ἀνεκίνησεν εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς ὅτι ἀνέγνωσε, καίτοι εἰς συγκεχυμένον τρόπον, διότι ἠνόησε λίαν σκοτεινῶς πολλὰ πράγματα ἐκεῖ γεγραμμένα, καὶ πολλάκις ἐξεπλήσσετο πῶς ὁ πάππος τῆς οὐδέποτε ἐλάλησε περὶ τούτων εἰς αὐτὴν. Ἐξηκολούθησε ὁμοίως νὰ σπουδάσῃ τὸ βιβλίον τοῦτο μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου μετ' οὐ ἀνεγνώσκει καὶ τὴν γραφὴν αὐτῆς, καὶ ἀνεπαίσθητος ἀπόλασε, καθῶσον προέβαινε, τὸν τρόπον ὅστις ἐπὶ τοσοῦτον ἀνησούχουσε τὸν νοῦν αὐτῆς. Ἐπίσης ἀξιωματικῶς εἶναι γεγονός, ὅτι ἐλάμβανε κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν ὅτι ὁ Ἰησοῦς τῆς Ναζαρέτ περὶ οὐ ἀνεγνώσεν ἦτον ὁ Μεσσίας τοῦ ὁποίου τὴν ἔλευσιν ἐδίδαχθη πάντοτε νὰ προσδοκᾷ, καὶ καθημέραν νὰ προσεύχεται δι' αὐτὴν.

Ἡ σιωπὴ ἦν σταθερῶς ἐτήρει ἐν τῷ δωματίῳ τῆς μᾶμης τῆς, ἡ νόσος αὐτῆς, καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς νὰ λαλῇ πλείοτερον τῶν ὀλίγων λεπτῶν συγχρόνως, τοῦτο δὲ οὐχὶ συχνὰ, ἐμπόδιον αὐτῇ νὰ μάθῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνεστάσης μελέτης τῆς Ἐμματος· διότι αὐτὴ μὴ γινώσκουσα ὅτι πράττει κακῶς καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐρωτήσῃ πολλὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ τῆς Ναζαρέτ, δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἀποκρύψῃ οὐδὲ εἶχε ἰδέαν τινὰ τῶν συνεπειῶν αἰτινῶς ἠθέλον ἐπακολουθησῆ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν βιβλίου τοῦ ὁποίου ὁσμήραι κατέσπρον προσφιλέστερον εἰς αὐτὴν, ἀναμφιβόλως ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν καίτοι μυστικὴν καὶ ἀφανὴ διδασκαλίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἐπὶ τέλος ὁ Ἐλιέζερ Δίσσου ἐπανῆλθεν οἶκος, καὶ μετὰ τινὰ χρόνον, ἡ ἀνάρρωσις τῆς συζύγου του ἀπεκατέστη τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν συνήθη τάξιν. Τότε ἡ νεωστὶ ἀποκτηθεῖσα γνώσις τῆς Ἐμματος ἀνεκοινώθη εἰς τὸν ὡσεὶ ἀπολιθωθέντα πάππον τῆς. Οὗτος, ὡς σύνθετος παρὰ τοῖς Ἰουδαῖοις κατὰ τὴν προσοχὴν τῶν δεκαοκτῶ εὐλογιῶν—αἰτινῶς ἐπαναλαμβάνονται κατὰ τὴν πρῶταν, μεσημέριαν, καὶ τὸ ἑσπέραν—προσπύχεται διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσοῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Ἐμματος μέχρι τοῦδε πάντοτε διαρκούσης τῆς προσυχῆς ταύτης, ἥτις θεωρεῖται τοσοῦτον ἐπίσημος, ἐτήρει σιωπὴν μετὰ σεβασμοῦ ἀλλὰ νῦν σχεδὸν χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ καὶ βεβαίως ἀκουσίως ἐξεφώνησε. «Ὁ Μεσσίας ἦλθεν!» Ὁ πάππος τῆς ἐξηκολούθησε τὴν προσοχὴν, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐνόησε τὴν ἀσυνήθη διακοπήν· ἀλλ' ὅταν ἐτελείωσε τὴν προσοχὴν του, ἐζήτησε νὰ μάθῃ ἐκ τῆς Ἐμματος τὴν σημασίαν τῶν λόγων τῆς.

Ἰπὸπευχαριστηθεῖσα διότι ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ λαλήσῃ περὶ ἀντικειμένου ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῆς, ἡ Ἔμμα ἐβόησε πρὸς τὴν βιβλιοθήκην, καὶ ἔθηκε τὴν Γραφὴν εἰς τὰς χεῖρας του. Ὅποια στιγμὴ θλίψεως ἦτον αὐτὴ διὰ τὸν δεισιδαίμονα Ἐλιέζερ, ὁποῖα ἀνατροπὴ τῶν σχεδίων, ἐλπίδων καὶ

συστημάτων του! 'Αλλ' όμως συνέστειλεν εαυτὸν ἱκανῶς ὥστε νὰ κρύψῃ ἐκ τῆς ἐγγονῆς του τὸν κλονισμόν τὸν ὀποῖον τοσοῦτον ἀνώως τῷ ἔδωκε' καὶ ἀπλῶς εἶπεν ὅτι δὲν ἦτο κατάλληλον βιβλίον πρὸς χρῆσιν αὐτῆς, καὶ ὅτι δὲν πρέπει ποτε πλέον νὰ ἐκφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Μεσσίου ἐκείνου, ὅστις ἦτο μάγος

χοὺν ἀποφασίσει τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ὥστε μετὰ τινῶν ὄρων ἄκαρπον σκέψιν, ἡ Δεῖλα ἐπρότεινε οἰκογενειακὸν συμβούλιον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ὁ Ἐλιέζερ ἐκάλεσε εἰς αὐτὸ τοὺς γονεῖς τῆς Ἐμμας. Ὁ Ῥαββῖνος Κόλμαρ, λίαν εὐσεβὴς καὶ δεισιδαίμων Ἰουδαῖος, ὅστις κατόκει μετ' αὐτῶν ὡς διδάσκαλος

Ἴσπανοί.

καὶ πλάγος, τὴν ἀπεμάκρυνε, καὶ ἐζήτησε τὴν αὐτοχὸν καὶ μητέρα του, νὰ ἀνακρίνωσιν αὐταῖς τί συνέβη καὶ νὰ συμβουλευθῇ μετ' αὐτῶν πῶς ν' ἀντιμετώπιση τὸ ἀπρόοπτον καὶ λυπηρὸν τοῦτο συμβάν. Αὐταὶ ἀνεμερίστησαν τὴν λύπην αὐτοῦ, ἀλλ' αὐδόλως εἰ-

τῶν τέκνων των, προσεκλήθη νὰ τοὺς συνοδεύσῃ καὶ ὁ Ἐλιέζερ ἐζήτησε τὴν παρουσίαν τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ φίλου καὶ συνεταίρου, Ῥαββῖνου Ἰωνάθαν, ἐκ Πόλεως, ἀνδρὸς ἐξόχου παιδείας, ἰδιαζούσης εὐσεβείας καὶ βαθειᾶν μαγικῆν ἐμπειρίαν κεκτημένου. Ἀργὰ

ΙΣΠΑΝΙΑ

Χώρα τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς ἀθλιότητος. Χώρα ἐξευγενίσασα τὴν δύσιν καὶ καταπεσοῦσα εἰς βάρβαρότητα· χώρα τέλος τῶν περισσοτέρων ἀλλὰ καὶ ἀφανεστέρων μαρτύρων.

τὸ ἐσπέρας ὠρίσθη ὁ χρόνος τῆς συνελεύσεως, ὅπως ἡ Ἐμμα μὴ μάθῃ τί συνέβαινε· κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀπεσύρθη αὐτὴ κατὰ τὴν συνήθη ὥραν ὅπως ἀγνοοῦσα τὴν συνέλευσιν ἐν ἧ' τόσον σπουδαίον εἶχε μέρος. Ἡ οἰκογένεια καὶ οἱ φίλοι αὐτῆς συνήλθον

Ἄετός.

μὴν ὥραν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, καὶ ἔμειναν μέχρι πρωῆας, τοσοῦτον ἀντίθετοι ἦσαν αἱ γνώμαι αὐτῶν.

(ἀκολουθεῖ)

Καὶ πόσα δὲν ἔχει τις νὰ γράψῃ ἐπ' αὐτῆς. Ἐὰν περιγράψῃ τὰς διαφορὰς ὠραιότητάς της θέλει τόσους τόμους, ὅσας ἐπαρχίας περιλαμβάνει αὐτὴ. Ἐὰν γράψῃ ἐπὶ τῶν ἱερῶν δικαστηρίων θέλει τόσους ἄλλους ὅσους οἱ ἱεροζετασταὶ της, καὶ ὑπῆρξαν πολλοί.

τοιούτοι. Εάν επιχειρήσης να γράψης ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῷ προόδων τῶν ἐπιστημῶν ταχέως θέλεις ἐννοήσῃς ἐάν εἶναι ὑπεράνθρωπον τὸ ἔργον δι' ἑνα καὶ μόνον.

Ἐκάστη ἐπαρχία τῆς εἶχε τὰ ἰδιαιτέρα θέλημα τῆς. Ἡ Βαρκελώνη, ἡ Ἀνδαλούζα, ἡ Μαλαγά, ἡ Ἀλικάντη καὶ Μυρθία. Εἰς ἐκάστην εὐρίσκει ὁ περιηγητὴς ἰδιαιτέρων τι, μεγαλειῶν τι καταπεσόν ὑπὸ τὸ βάρος ἐστρεβλωμένου χριστιανισμοῦ καὶ κατασυντριβέν ὑπὸ τὸ βάρος ἀπειρολατρίας, εἰκονολατρίας καὶ μοριολατρίας. Ἡ εἰκὼν ἡμῶν παριστᾷ χωρικούς καὶ χωρικήν τῆς Ἀνδαλούζης, ἣν τόσῳ ἐξύμνησεν ὁ *Musset*. Δὲν σκοπεύομεν νὰ γράψωμεν οὐδὲ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν, διότι ἐκάστη ἐπαρχία ἔχει τὸ ἴδιον αὐτῆς ἐνδυμᾶ οὐδὲ ἐπὶ τῶν ἡθῶν ἅτινα ποικίλλουσιν ἐπ' ἀπειρον. Κοινὸν εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας κόσμημα τῶν γυναικῶν εἶναι ἡ χαρίσσα μαντίλλη, ἥτις μόνον τὸν δαίμονα δὲν ἐξωραΐζει. Εἶναι λεπτότατον ὕφασμα ὅπερ αἱ γυναῖκες ἐξαρτῶσιν ἀπὸ τῆς κόμης καὶ ῥίπτουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων χαριέστατα.

Ἡ Ἰσπανία ἤμαζεν ἄλλοτε, ἢ το ἡ ἰσχυρότερα ναυτική δύναμις καὶ οἱ γείτονες αὐτῆς Γάλλοι ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον ἔτρεμον τοὺς Ἰσπανούς. Σήμερον ὅμως παρουσιάζει θεὰν πτώματος ἀποσυντεθειμένου, χώραν ἢ οὐδὲ ἡ βιομηχανία, οὐδὲ τὸ ἐμπόριον οὐδὲ αἱ τέχναι δύνανται νὰ συγκρατῶσι πρὸς τὰς τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ἐχει μόνον ἀποκλειστικὸν προνόμιον ἐπὶ τῶν ταυρομαχιῶν καὶ τῶν τρουβαδούριων καὶ ἀναπαύεται ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐραστῶν τῆς.

Αἶτος

Ἀφίνομεν τὴν ἐξέτασιν τοῦ πτηνοῦ εἰς τοὺς φυσιολόγους δὲν θέλομεν εἰπεῖν εἰς τοὺς ἀναγνώστας πόσα εἶδη αἰσθῶν ποῖα καὶ πῶς ὀνομάζονται δύνανται νὰ εὐρῶσιν εὐκολώτερον ὅλα ταῦτα ἐν τινι φυσιολογίᾳ.

Τὸ καθ' ἡμᾶς θὰ ἐξετάσωμεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ δικεφάλου καὶ μονοκεφάλου ἐπὶ τῶν σημαίων τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν οἰκονομῶν. Ἀπὸ τῆς Ἑλλ. μυθολογίας φέρεται ὁ αἰετὸς ὡς σύμβολον τῆς ἰσχύος καὶ παρακάθηται τῷ Διὶ. Ἐπὶ τῶν σημαίων τῶν Περσῶν λέγεται ὅτι ἐξωγραφῆθη τὸ πρῶτον ἐπὶ Κύρου καὶ κατόπιν ἀναγνωρίζεται ὡς τὸ ἐπίσημον σύμβολον τῆς βωμαϊκῆς Δημοκρατίας ἐπιζῆσαν εἰς τὴν πτώσιν τῆς καὶ διακοσμήσαν κατόπιν τὰς ἐπιστρατείας καὶ τοὺς θριάμβους τῆς αὐτοκρατορίας.

Τῆς ἀνατολικῆς βωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἡ μάλλον τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν ὁ δικεφάλος αὐτοῦ ἐσήμαιεν ὅτι οὗτοι δὲν παρητούντο τῶν ἐπὶ τῆς Δύσεως δικαιωμάτων ἐν ᾧ ἐπηρεοῦντο τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐκ τούτων ἔλαβον αὐτὸν οἱ Αὐστριακοὶ καὶ οἱ Ρῶσοι ἐπὶ Ἰβάν Βασιλείουτο.

Ἡ Γαλλικὴ αὐτοκρατορία καὶ τῷ 1804 καὶ τῷ 1852 παρεδέχθη ἐπίσης τὸ σύμβολον τοῦτο ἐπὶ τῶν σημαίων τῆς. Πλὴν οὐ μόνον αἱ αὐτοκρατορίαὶ ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀμερικανικὴ δημοκρατία ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς ἀνε-

ξαρτησίας τῆς ἐπαναστάσει ἐδέχθη ὡς σύμβολον αὐτὸν ἐπὶ κυανοῦ πεδίου πεποικιλμένον ὑπὸ ἀστέρων.

Ο ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ

Ὁ τερεβίνθος, δένδρον λίαν γνωστὸν τοῖς ἀρχαίοις πολλάκις παρὰ τοῦ Θεοφράστου καὶ Πλινίου ἀναφερόμενον, εἶναι εἶδος πισταίου, συγγενεὸν λίαν πρὸς τὴν ἡμετέραν καρυάν. Ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου αὐξάνει εἰς ὕψος 20 ἕως 25 ποδῶν, εἶτα δὲ διαιρεῖται εἰς κλάδους φέροντας πυκνὸν τὸν καρπὸν. Φέρει ἀνθη ἐρυθρῶν, καὶ ὁ καρπὸς εἶναι ἰώχρους ὡς μικρὰ ξηρὰ κέρασσος. Ὁ τερεβίνθος φύεται εἰς πάσας τὰς χώρας τὰς παρὰ τῇ Μεσογείῳ θαλάσῃ, καὶ ἰδίᾳ ἀφθονεῖ ἐν Κύπρῳ καὶ Χίῳ καὶ καθ' ὅλον τὸ Ἀρχιπέλαγος. Φύεται εἰς ξηρὰν γῆν καὶ πετρώδες ἔδαφος πρὸς τὴν ἀκτὴν, καὶ ἐν πρῶτῳ τῶν βράχων ἀποφέρει δὲ διαπεραστικὴν ρητινώδη ὀσμὴν, ἰδίᾳ περὶ τὴν ἐσπέραν.

Ὁ τερεβίνθος διαδίδεται εἴτε διὰ σπόρων εἴτε διὰ τεμαχιῶν ἐκ τοῦ δένδρου. Ἐκ τοῦ τερεβίνθου παράγεται τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐμπορίου τὸ γνωστὸν ἐν Χίῳ καὶ Κύπρῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα τερεβινθίνη τοῦτο εἶναι κόμμι ἐκχυόμενον αὐτομάτως κατὰ τὸ θέρος ἀπὸ τῶν ῥαγμῶν τοῦ φλοιῦ ἀλλ' ὅπως ἀποκτήσῃ τις τοῦτο εἰς μέγιστον ποσότητι, ποιεῖ ἐγκοπὰς κατὰ τὴν ἀνοιξίαν ἐν τῷ κορμῷ καὶ τοῖς κυριωτέροις κλάδοις τοῦ δένδρου. Ἡ ρητινὴ αὕτη ἥτις κατ' ἀρχὰς εἶναι ῥευστὴ, καὶ προσκολληθεῖς, πυκνοῦται ἐρχομένη εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀέρος ἀποστάζει κατὰ τὴν νύκτα ἐπὶ λίαν λίθων τεθειμένων εἰς τοὺς πόδας τοῦ δένδρου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἐνταῦθα πυκνοῦται τόσον ὑπὸ τῆς ψυχρότητος τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς νυκτός ὥστε ἀποξέεται διὰ μαχίριου, τοῦτο δὲ γίνεται ἐκάστοτε πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ὅπως καθαρῶς ἀπὸ πάσης ἐξωτερικῆς αὐσίας, πάλιν ἀναλύεται εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου καὶ διυλίζεται διὰ κοσκίνου, μεθ' ὃ εἶναι κατάλληλος πρὸς χρῆσιν. Τὸ παραγόμενον ποσὸν εἶναι λίαν ἀσμαντὸν μέγα δένδρον ἡλικίας 60 ἐτῶν δύναται νὰ δώσῃ περὶ τὰς τρεῖς ὀκάδας κατ' ἔτος. Τὸ εἶδος ἐπομένως τοῦτο εἶναι σπάνιον καὶ δαπανηρὸν.

Ἡ ἀρίστη τερεβινθίνη τῆς Χίου, ἡ κοινῶς μαστίχα καλούμενη, χρησιμεύει τοῖς κατοικοῖς τῆς Ἀνατολῆς ὡς φάρμακον θεράσσει ταύτην ὡς γλυκαίνουσαν τὴν ἀναπνοήν, λευκαίνουσαν καὶ στερεοῦσαν τοὺς ὀδόντας καὶ βελιούσαν τὴν ἔρεξιν. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰπποκράτους ἐγένετο χρῆσις αὐτῆς ὡς φαρμάκου καὶ συνιστάτο διὰ τὴν τονικὴν καὶ ἄλλας αὐτῆς ιδιότητας. Ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς ἀνεγνωρισμένας αὐτῆς εὐεργετικὰς ιδιότητας, ὀλίγον γίνεται χρῆσις ταύτης ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ. Τοῦτο ἀναμφιβόλως προέρχεται ἐκ τῆς σπάνειος καὶ τοῦ πολυδαπάνου, καὶ ἐκ τῆς δυσκολίας τῆς ἀποκτήσεως αὐτῆς. Τὸ ξύλον τῆς τερεβινθίνης εἶναι λίαν τραχὺ

καὶ διακοπὴς, γίνεται δὲ πολλὴ χρῆσις αὐτοῦ παρὰ τῶν λεπτοουργῶν. Ὁ φλοιὸς αὐτοῦ καιόμενος παράγει ὠραίαν ὀσμὴν ἔχει δὲ καρπὸς λίαν μικρούς.

ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Αἱ Τουρκικαὶ παροιμίαι, ὡς πᾶσαι αἱ παροιμίαι τῶν λαῶν, δεικνύουσι τὸν ἰδιάζοντα χαρακτήρα τῶν Τούρκων μορφούμενον ἐκ τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἐξῆων αὐτῶν. Παραθέτομεν τινὰς τούτων, αἵτινες ἔχουσιν ἐνδιαφέρον τι. Ἡ ἐξῆς δεικνύει τὴν πίστιν τῶν μουσουλμάνων εἰς τὴν εἰμαρμένην. — «Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δὲν ζητῇ τὴν τύχην του, ἡ τύχη του τὸν ζητεῖ.» «Ὅτι μέλλει νὰ συμβῆ θέλει συμβῆ καὶ δὲν ἀποτρέπεται.» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν δημοῶς λέγεται «ὅ, τι μέλλει δὲν ἐξμελλεῖ.» «Ὁ κόσμος εἶναι μύλος καὶ ἀλέθει ἄλευρον ἡμέραν τινὰ θ' ἀλέσῃ καὶ ἡμας.» «Διάβα τὴν θάλασσαν καὶ πνίξου εἰς μίαν λίανην.» «Ὁ Θεὸς γινώσκει ὁ ἄνθρωπος μαντεύεται.» Ἡ ἐξῆς δεικνύει τὴν τυφλὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν ὅπερ εἶναι ἀξιοσημείωτον χαρακτηριστικὸν τοῦ Τουρκικοῦ χαρακτήρος. — «Τὸ φρέαρ τῆς εὐσπλαγγχνίας εἶνε βαθύ.» «Ὁ Θεὸς ἀναβάλλει δὲν λησμονεῖ.» «Ὅστις πορευθῆ πρὸς τὸν Θεὸν δὲν θὰ μείνῃ ἄστεγος.» «Ὅπου ὁ Θεὸς κλείσῃ μίαν θύραν ἀνοίγει χιλίους.» «Ὅταν ὁ Θεὸς δίδει δὲν ἐρωτᾷ τινος υἱὸς εἶναι τις.» «Καὶ εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς δίδει θλίψεις.» Παραθέτομεν καὶ τὰς ἐξῆς παροιμίας γενικωτέρου χαρακτήρος: «Ἡ συνείδησις εἶνε τὸ ἡμισυ τῆς θρησκείας.» «Ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἶναι ἄνθρωπος δὲν σφάλει δις.» «Μὴ κλαίσις διὰ τοὺς νεκρούς ἀλλὰ διὰ τοὺς τρελλούς.» «Τὸν ἀδάμαντα καὶ εἰς τὴν λάσπην ἂν τὸν ρίψις πάντοτε μένει ἀδάμας.» «Κάμε καλὸ καὶ ρίψτο εἰς τὴν θάλασσαν.» Ταῦτο λέγομεν καὶ παρ' ἡμῖν «Κάμε καλὸ καὶ ρίψ το στὸ γιᾶλό.» «Ἐάν οἱ ἰχθύες δὲν τὸ μάθωσι ὁ Θεὸς θὰ τὸ μάθῃ.» «Χρειάζονται δύο ἡμερῶν ἀγῶνες διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τις μιᾶς ἡμέρας τροφήν.» «Ὅστις θεωρεῖ τὰ χρήματα πολύτιμα εἶναι αὐτὸς ἀσημαντός.» «Καὶ τὰ βουνα φοβοῦνται τὸν πλούσιον.» «Ἐκεῖνος ὁ ὅποιος δὲν διστάζει νὰ ὁμολογήσῃ τὸ λάθος εἶναι ἀληθὴς ἄνθρωπος.» «Δὲν ὑπάρχει πρῶτα εἰς τὸ χωρίον τὸ ὅποιον δὲν ἔχει πετρίον.» «Τὸ μάτι τοῦ νοικοκύρη παχαίνει τὸ βῶδι.» «Προτοῦ συγκινήθῃ ἡ καρδία τοῦ πλουτίου ἡ ζωὴ τοῦ πτωχοῦ χάνεται.» «Ὁ καλὸς ἄνθρωπος δύναται νὰ λάβῃ ἄρτον καὶ ἀπὸ τοῦ λίθους.»

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Υποβρύχια πλοῖα.

B.

Κατὰ τὸ ἔτος 1771 ὁ Ἀμερικανὸς David Bushnell ἐκ Connecticut πρῶτος ὑπέβαλεν τὴν ιδεάν

νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ὑποβρύχια πλοῖα ὡς ὄργανα πολεμικῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ πράγματι παρουσιάσεν σχέδιον τοιοῦτον τὸ ὅποιον ἐπεμψεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἐπιστημῶνων.

Διὰ τοῦ πλοίου αὐτοῦ ὡς διετείνετο ὁ ἐφευρέτης ἠδύνατο νὰ προσβάλλῃ ὑπὸ τὸν πυθμένα τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Τὸ πλοῖον τοῦ ἀνωτέρου ἐφευρέτου, εἶχεν σχῆμα χελώνης ἀκριβῶς, καὶ διὰ μὲν τῆς κεφαλῆς εἰσέρχοντο οἱ ἄνθρωποι, διὰ δὲ τῶν ποδῶν ἐσχηματίζοντο αἱ κῶπαι, καὶ ὡς πηδάλιον ἤρκει ἡ οὐρά, ἐκτός δὲ εἶχεν κατασκευασεῖ δύο δεξαμενάς ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔθετε ἀέρα πεπιεσμένον, κάτωθι τῆς κοιλίας ὑπῆρχεν βάρος 200 περίπου λιτρῶν ἐκ μολύβδου, τὸ ὅποιον δι' εἰδικοῦ μηχανισμοῦ ἠδύνατο νὰ καταπίπτῃ καὶ νὰ χρησιμεύῃ δίκην ἀγκύρας.

Ὅταν τὸ πλοῖον ἐπρόκειτο νὰ βυθισθῇ, ὁ ἐντὸς εὐρισκόμενος μηχανικὸς ἐπέζεε διὰ τοῦ ποδός του κοχλίαν τινὰ καὶ παράυτα τὸ πλοῖον ἐβυθίζετο, εἰσερχομένου τοῦ ὕδατος ἐντὸς δεξαμενῆς εὐρισκόμενης ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ σκάφους, ὅταν δὲ πάλιν ἐπρόκειτο νὰ ἀνέλθῃ, ἐξήγαγεν τὸ ὕδωρ, διὰ χαλκίνης τινος ἀντλίας.

Ἐμπροσθεν τοῦ πλοίου ὑπῆρχε προεξέχουσα αἰχμηρὰ μεταλλικὴ ράβδος ἥτις ἦτο συνδεδεμένη μετὰ κιδωτίου ἐμπεριέχοντος ἐμπρηστικὴν τινὰ ὕλην.

Καθ' ἂν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ προσβληθῇ τὸ πλοῖον ἢ μεταλλικὴ ράβδος ὡθεῖτο ἰσχυρῶς δι' ἐλατηρίου καὶ προσεκολλᾶτο ἐπὶ τῆς τροπίδος τοῦ πλοίου.

Μετὰ τὴν στερεάν ἐπικόλλησιν τῆς ράβδου ὁ ἐντὸς εὐρισκόμενος μηχανικὸς, ἔστυρεν μετὰ δυνάμειος λεπτόν τι σχοινίον τὸ ὅποιον ἐσωτερικῶς συνεκοινωνεῖ με ἐλατήριον καὶ τοῦτο με σφύραν ἐπὶ καψυλίου, ὅποτε ἐλάμβανε χώραν ἡ ἐκρηξις.

Δυστυχῶς ὅσα πειράματα ἐγένοντο διὰ τοῦ συστήματος αὐτοῦ πάντοτε ἀπετύγχανον ἐνεκεν τῆς μὴ καλῆς τοποθετήσεως τῆς ναυκλαστροφικῆς μηχανῆς, καὶ τὸ Ναυκλαστρον ἀνεφλέγετο μακρόθεν τοῦ πλοίου ὑψόνον ὑπερμεγέθη στήλην ὕδατος.

Περιεγράψαμεν τὸ σύστημα τοῦτο, καθ' ὅτι με ὅλας τὰς ἀποτυχίας καὶ ἐλλείψεις αὐτοῦ, ὑπῆρξεν ἡ ἐντελεστάτη τῶν τοιοῦτου εἶδους ναυπηγηθειῶν λέμβων εἴτε πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Bushnell ἢ μετ' αὐτήν. Ἡ ναυπήγησις τοῦ πλοίου αὐτοῦ ἤρξατο ἀπὸ τὸ 1771 μέχρι τοῦ 1775 ὅτε καὶ ἐπερατώθη, ὀνομασθέντος «ὑποβρύχιος Ἀμερικανικῆ χελώνης».

Ὁ Bushnell λυπηθεὶς διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ πλοίου του καὶ τὴν ἀμέλειαν τῆς Κυβερνήσεως, μετέβη εἰς Γαλλίαν περὶ τὰ τέλει τοῦ πολέμου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Dr. Bush ἀπεβίωσεν δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1826 εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν διὰ τῆς ἀποσφραγίσεως δὲ τῆς διαθήκης του, ἀπεκαλύφθη τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα.

ΣΠΥΡ. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ

ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Ὁ πρὸς μακροβιότητα προωρισμένος ἄνθρωπος ἔχει τὰ ἐξῆς συστατικά 1) ἀνάλογον καὶ μέσον ἀνάστημα 2) κρᾶσιν ὅσοσυν ἀνθρώπιν (ὑπερβολικὴ ἐρυθρότης κατὰ τὴν νεότητά ἐστὶ σπανίως δείγμα μακροβιότητος) 3) κόμην ξανθὴν μᾶλλον ἢ μέλαιναν 4) δέρμα ἰσχυρὸν, ἀλλ' οὐ σκληρὸν 5) κεφαλὴν ὅπως οὖν μεγάλην 6) φλέβας εὐρείας περὶ τὰ ἄκρα τοῦ σώματος 7) ὦμους στρόγγυλους μᾶλλον ἢ πλατεῖς 7) τράχηλον ὅπως οὖν μικρὸν 9) ὑπογάστριον οὐκ ἐξέχον 10) χεῖρας μεγάλας μὲν, ἀλλ' οὐ πολὺ ἐσχυμέναις 11) πόδας παχεῖς μᾶλλον ἢ μακρούς 12) κνήμας σταθεράς καὶ στρόγγυλας 13) στῆθος ἐξέχον 14) φωνὴν ἰσχυράν 15) δύναμιν τοῦ κατέχειν τὴν ἀναπνοὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀνευ δυσκολίας 16) αἰσθήσεις καλὰς ἀλλ' οὐ πολὺ ἀβράς 17) σφυγμὸν βραδὺν καὶ κανονικόν 18) στόμαχον ἐξοχόν 19) ὄρεξιν καλὴν 20) εὐπεψίαν 21) δίψαν ὀλίγην (μεγάλῃ δίψᾳ ἐστὶ σημεῖον ταχέου μαρασμοῦ). Ἐν γένει δὲ ἐστὶ παιδρὸς, ὀμηλικτὸς, δραστήριος, χαρίεις, ἀξίεραστός, εὐελπίς, καὶ ἀπαθὴς πρὸς τὰς ἐντυπώσεις τοῦ μίσους, τῆς ὀργῆς καὶ τῆς φιλαργυρίας· τὰ πάθη αὐτοῦ οὐδέποτε καθίστανται λιαν ὀμηλικτὰ ἢ καταστρεπτικὰ. Ἀποφεύγων τὴν ὀργὴν, δεικνύει ἐξαψίν τινα, ἥτοι τεχνικὸν καὶ εὐγενῆ τινα πυρετόν, ἀνευ πλημεύμας τῆς χολῆς. Ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν, καὶ ἰδίως τὴν ἥσυχον μελέτην καὶ τὰς εὐαρέστους θεωρίας. Ἔστι φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας· δὲν ἐπιδιώκει τὰς τιμὰς καὶ τὰ πλούτη, καὶ ἀπασκαρᾷζει πᾶσαν σκέψιν τῆς αὔριον.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην μεταβάντων περιηγητῶν κατὰ τὸ Φέρας τοῦτο ἀνῆλθεν εἰς 19,696. Ἐάν υποθέσωμεν ὅτι ἡ κατὰ μέσον ὄρον δαπάνη τῶν κυρίων τούτων ἀνῆλθεν εἰς 500 δολλάρια κατὰ κεφαλὴν θέλει εὐρεθῆ ὅτι 10,000,000 δολλάρια ἀφῆθησαν παρ' αὐτῶν εἰς τὰς χώρας αὐτὰς ἐπισκέψασθαι.

* * * Ὁ χειρόγραφος πάπυρος ὁ ἀρτίως ἀνακαλυφθεὶς ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐνὸς ἐρημίτου πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ὡς λέγεται ὦν ἔργον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὑπεβλήθη εἰς ἐπιτροπὴν ἥτις ἐστάλη ὑπὸ τῆς ἐν Λονδίῳ βιβλικῆς ἐταιρίας καὶ οὗτοι ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ πάπυρος εἶναι πράγματι ἔργον τοῦ ἀποστόλου ἐκείνου. Προσέφερον 500,000 φρ. εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ Ἐρημίτου διὰ τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ἀλλὰ οὗτοι ἀπέρριψαν τὴν πρότασιν.

* * * Ὑπὲρ τῶν ἐν Ἰρλανδίᾳ λεμοσττόντων οἱ Ἀμερικανοὶ προσέφερον κατὰ τοὺς τελευταίους δώδεκα μῆνας 5,000,000 δολλάρια.

* * * Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1848 μέχρι τοῦ 1864 οἱ Ἰρλανδοὶ οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἀπέσταξαν τοὺς συγγενέσι αὐτῶν ἐν Ἰρλανδίᾳ 65,000,000 δολλάρια.

* * * Κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμέμηνον τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἐτελέσθησαν ἐν Παρισίαις 22,480 γάμοι ἥτοι 87 κατὰ μέσον ὄρον καθ' ἑκάστην.

* * * Ἡ κατασκευὴ ξυλίνων ὑποδημάτων ἐν Γαλλίᾳ ἀποτελεῖ σημαντικὸν μέρος τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας διότι κατασκευάζονται κατ' ἔτος 4,000,000 ζεύγη. Τὰ ὑποδή-

ματα ταῦτα, τὰ κοινῶς παρ' ἡμῖν τὸ ὄκα ρα λεγόμενα δὲν χρησιμεύουσι μόνον εἰς τὰς πενεατέρας τάξεις ἀλλὰ καὶ εὐποροὶ γυναῖκες μεταχειρίζονται ταῦτα εἰς τὰς ἐπαρχίας ὅταν τὸ ἔδαφος εἶναι ὑγρὸν. Ἡ τιμὴ αὐτῶν ποικίλλει ἀπὸ ἐνὸς μέχρι 20 φρ. τὸ ζεῦγος.

* * * Ἡ Γιβραλτάρη φρουρεῖται ὑπὸ 5000 στρατιωτῶν ἢ δαπάνη πρὸς συντήρησιν τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ τῶν φρουρίων ἀνέρχεται εἰς 315,000 λίρας κατ' ἔτος.

* * * Ἐσχηματίσθη ἀρτίως ἐν Νεᾷ Ἰόρκῃ ἐταιρία μὲ κεφάλαιον 5,000,000 δολλ. πρὸς κατασκευὴν τηλεφῶνων.

* * * Ὀλόκληρος ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἰουδαίων ἐν τῷ κόσμῳ ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ ἀνέρχεται εἰς 7,000,000 ἐξ ὧν περὶ τὰ 5,000,000 εἰσὶν ἐν Εὐρώπῃ. Οἱ ἐν Γαλλίᾳ ἀνέρχονται εἰς 49,000. Ἐν δὲ τῇ Γερμανίᾳ εἰς 45,000.

* * * Τὸ χρέος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀνῆρχετο τὴν 1 Σεπτεμβρίου εἰς 1,924,569,074 δολλάρια.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 16 ἀριθ. Γρίφου.

εσ—τ—1δη—κίς—οφθαλμοσ—οστα—Παν—θ—ωρα

Ἔστι δίχης ὀφθαλμὸς ὅς τὰ πανθ' ὄρα.

Ἐβύσαν δ' αὐτὸ οἱ κκ. Δ. Ρωμαῖδες, Χρῆστος Γ. Χρηστοφῆς, Ἀλέξανδρος Α. Δουρουτῆς (Ἀθηναῖος), Ἰω. Τζάθας (Ἰδρας), Ἰούλιος (Σμύρνης).

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἡ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ. Εἶνε δυνατόν νὰ κρυπτογραφῆ κανεὶς εἰς στιγμὴν, ὅτι θέλει καὶ αἰσθάνεται; Μάλιστα ἐκ τῶν ὁλοῶν ἀγγελλομένων νέων ἐφευρέσεων ἐν Ἀμερικῇ, ἔχομεν καὶ τὴν Κρυπτογραφικὴν, ἡ ὁποία εἰσῆχθη ἤδη καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς μὴ παρέχουσα δυσκολίας. Κατ' αὐτὰς ἐξεδόθη Ἑλληνιστί:

«ΑΝΘΘΔΕΣΜΗ ἀλληλογραφίας τῶν καρδιῶν ἢ Κρυπτογραφικὸς τηλεγράφος ἐραστῶν» τοῦ Gabriel H. Amical

δι' οὗ οἱ ἐρασταὶ ἐκφράζονται τὰ ζωηρότερα αἰσθήματα τῆς καρδίας των καὶ τὰς φλογεωτέρας ἐπιστολάς εἰς ἕν λεπτὸν τῆς ὥρας, δίχως ν' ἀναγινώσκονται τὰ γραφόμενα ὑπὸ ἄλλου προσώπου, παρὰ μόνον ὑπὸ ἐκείνου, πρὸς ὃν γράφονται. Ἐξαιεῖα ἐφευρέσις!

Καὶ αἰρῶνται λοιπὸν τοιοῦτοτρόπως αἱ δυσκολίαι, αἱ ἀποτυχίαι, αἱ συλλαμβανόμεναι καὶ ἐνοχοποιούσαι τοὺς ἐραστὰς ἀλληλογραφίαι, αἱ προδοσίαι καὶ αἱ ἐκνεώσις τοῦ βαλκαντίου ὑπὸ μοχθηρῶν γραϊδίων καὶ τὸσα ἄλλα δυσάρεστα.

Καὶ ταῦτα πάντα μὲ 5 λεπτῶν ἀνάγνωσιν τὸ πολὺ πολὺ διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ βιβλίου τούτου, ὅπερ ἐκ 10 τυπογραφ. φυλ. εἰς 16ον συγκεῖμενον εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Δημ. Ἀθανασοπούλου παραπλευρῶς τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Χρυσοσπηλιώτισσας καὶ τυπογραφείῳ τῆς «Ἀθηναΐδος» καὶ τιμᾶται φρ. 2.

Τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προξενείου καίται ἐν ἑδῷ Ἀγάθωνος ἀριθ. 3, παραλλήλως τῆς ὁδοῦ Ἀβέλου, ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ πρώην Δημάρχου κ. Κυριακοῦ.